

Tytuł V

SAKRAMENT NAMASZCZENIA CHORYCH (Kan. 998-1007)

Kan. 998 - Namaszczenia chorych, poprzez które Kościół wiernych niebezpiecznie chorych powierza Chrystusowi cierpiącemu i uwielbionemu, ażeby ich podtrzymał i zbawił, udziela się przez namaszczanie ich olejem i wypowiedzenie słów przepisanych w księgach liturgicznych.

Rozdział I.

SPRAWOWANIE SAKRAMENTU

Kan. 999 - Oprócz biskupa, olej używany w namaszczeniu chorych mogą poświęcać:

1° ci, którzy są prawnie zrównani z biskupem diecezjalnym.

2° w razie konieczności każdy prezbiter, jednak tylko w czasie sprawowania sakramentu.

Kan. 1000 -

§ 1. Namaszczenia powinny być dokładnie dokonane przy zastosowaniu słów, porządku oraz sposobu przepisanego w księgach liturgicznych. W wypadku wszakże konieczności wystarcza jedno namaszczenie na czole lub nawet na innej części ciała i wypowiedzenie całej formuły.

§ 2. Namaszczeń powinien dokonywać szafarz własną ręką, chyba że poważna racja zaleca zastosowanie narzędzia.

Kan. 1001 - Duszpasterze i bliscy chorego powinni troszczyć się, by chorzy byli umacniani tym sakramentem w odpowiednim czasie.

Kan. 1002 - Wspólne sprawowanie namaszczenia chorych, dla wielu równocześnie chorych, którzy są odpowiednio przygotowani i wewnętrznie usposobieni, może być dokonywane według przepisów biskupa diecezjalnego.

Rozdział II.

SZAFARZ NAMASZCZENIA CHORYCH

Kan. 1003 -

§ 1. Namaszczenia chorych ważnie udziela każdy kapłan i tylko kapłan.

§ 2. Obowiązek i prawo udzielania namaszczenia chorych mają wszyscy kapłani, którym zlecono duszpasterstwo w stosunku do wiernych, powierzonych ich pasterskiej trosce. Z uzasadnionej

przyczyny jakikolwiek inny kapłan może udzielić tego sakramentu za domniemaną przynajmniej zgodą kapłana, o którym wyżej.

§ 3. Każdy kapłan może nosić ze sobą olej poświęcony, ażeby w razie konieczności mógł udzielić sakramentu namaszczenia chorych.

Rozdział III.

OSOBY, KTÓRYM NALEŻY UDZIELAĆ NAMASZCZENIA CHORYCH

Kan. 1004 -

§ 1. Namaszczenia chorych można udzielić wiernemu, który po osiągnięciu używania rozumu, znajdzie się w niebezpieczeństwie śmierci na skutek choroby lub starości.

§ 2. Sakrament ten wolno powtórzyć; jeśli chory po wyzdrowieniu znowu ciężko zachoruje lub jeśli w czasie trwania tej samej choroby niebezpieczeństwo stanie się poważniejsze.

Kan. 1005 - W wątpliwości, czy chory osiągnął używanie rozumu, czy poważnie choruje albo czy rzeczywiście już umarł, należy udzielić tego sakramentu.

Kan. 1006 - Sakramentu należy udzielać chorym, którzy - będąc przytomni na umyśle - przynajmniej pośrednio o niego prosili.

Kan. 1007 - Nie wolno udzielać namaszczenia chorych tym, którzy uparcie trwają w jawnym grzechu ciężkim.